

Obren un nou front judicial per extradir Puigdemont

Envien el cas
Agissa al Suprem

El coronavirus obliga a ajornar la fira Alimentària

Tercera víctima mortal a l'Estat espanyol mentre l'OMS reclama més implicació dels governs en la lluita contra l'epidèmia

EL PUNT AVUI+

1,20€

DIVENDRES • 6 de març del 2020. Any XLV. Núm. 15291 - AVUI / Any XLII. Núm. 14161 - EL PUNT

Segell d'igualtat

DISTINTIU • L'Institut Català de les Dones distingirà a partir de l'estiu les empreses que afavoreixin l'equitat de gènere

Esculls en la protecció de víctimes de violència masclista

INCREMENT • Els Mossos van tramitar l'any passat un 50% més de denúncies per abús o agressió sexual que el 2015

Un motorista intenta circular enmig del caos provocat per la nevada del 8 de març del 2010, a la Via Augusta ■ ANDREU PUIG

Deu anys d'una gran nevada

El 8 de març del 2010 un temporal de neu i vent va col·lapsar el país

Els Enderrock per Oques Grasses i Miqui

Batet s'oposa a la comissió per investigar el rei emèrit

Aval judicial al fet que Cuixart surti a treballar

Vine al Pallars Jussà,
365 dies l'any

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President Editor: Joan Vall Clara.
Comercial: Eva Negre, Maria Àngels Taulats, Eduard Villacé i Josep Sánchez. **Webs i Sistemes:** Josep Madrenas (director) i Joan Sarola (Sistemes). **Recursos Humans:** Miquel Fuentes.
Administració: Carme Bosch. **Comunicació:** Albert París.

Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselllectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Keep calm

Josep Maria Fonalleras

Gas, Gas

Mario Gas va passar pel Teatre de Salt amb el seu *Amici Mieï*, un "material altament emotiu", com escrivia Marcos

Ordóñez quan es va estrenar. De fet, és un divertiment que dura prop de dues hores, però que en podria durar cinc. I que necessita molt poc espai i molt poca escenografia (un parell de sofàs on s'asseuen Gas i la pianista Bárbara Granados, una tauleta, llibres escampats, un faristol, un tamboret i, és clar, un piano) i que es pot representar en qualsevol moment, perquè no té data de caducitat. Només depèn de les ganes que tinguin Gas i Granados de compartir el moment amb els amics antics i amb els nous amics que s'apleguen per escoltar i per gaudir, lentament i discreta, de versos, cançons i facècies. "Il faut vivre d'amour, d'amitié, de défaites", cantava Serge Reggiani, un dels poetes que Gas evoca, "donner à perte d'âme, éclater de passion". Cal viure de l'amor, de l'amistat, dels fracassos i les pèrdues, donar per-

Gas s'apodera de l'escenari, parla, canta i recita el que desitja, el que ha estimat, el que forma part de la seva memòria sentimental

què sí, sense esperar res a canvi, per amor a l'art, esclatar de passió.

Gas, que és un monstre de l'escena, fa un espectacle sobre aquesta amable monstruositat compartida. Sense que el públic se n'adoni, a partir de textos en castellà, català i francès, de boleros, i cançons populars (Roberto Carlos, per exemple), de *chanson* (el mateix Reggiani o Boris Vian) o d'elogis a una manera antiga de dir les coses ("sin ser tu novio, ni tu marío, ni tu amante, yo soy quien más te ha querido; con eso tengo bastante", de Rafael de León), Gas s'apodera de l'escenari i fa el que vol. Fa de Gas, que parla i canta i recita el que desitja, el que ha estimat, el que forma part de la seva (i, en part, de la nostra) memòria sentimental. De Salvat-Passeit a Lorca, de Gil de Biedma a Estellés. I fa veure que es perd, i es retroba, i vacil·la i s'acreix. I parla i xiuxiueja i esclata i convoca els antics amics morts i els nous amics, amb humor, amb reverència, amb estimació. Si mai hi ensopeguen, no s'ho perdin. Cal viure d'amor, d'amistat, cal viure també de les molt doloroses pèrdues.

La vinyeta

Fer

Vuits i nous

Manuel Cuyàs

El cine enorme

El matrimoni format pel senyor Coll i la senyora Enrich, empresaris farmacèutics fortíssims als quals no es coneixia ni de prop ni de lluny cap inclinació original per la indústria de l'espectacle, va decidir un dia que "Mataró havia de tenir la sala de cine que la ciutat es mereixia". Ja n'havia construïda dues abans. La tercera havia de presentar una estampa colossal, per dins i per fora. El resultat va ser el cine Iluro, inaugurat el dia de Nadal de 1976. Iluro és el nom romà de Mataró. D'entrada, un toc imperial. No hi havia ni hi ha hagut a Barcelona ni a cap altra ciutat de Catalunya un cine com l'Iluro de Mataró.

El vestíbul tenia les dimensions aproximades del de l'estació de França. Estava moblat amb unes butaques i unes taules que la gent s'hauria endut a casa perquè a les cases normals no entrava aquell parament tan confortable i massís. Mataró sempre ha ofert uns bars petits, amb més terrassa que interior. El bar de l'Iluro a mi em recordava el del casino Caesar's de Las Vegas. Frank Sinatra hi hauria pogut aparèixer demanant xampany i

Després de molts anys tancat, enderroquen la sala més gran del país

unes ostres. Però el bar de l'Iluro s'havia de limitar a la coca-cola i a les crispetes, és clar. Una cosa és el "cine que Mataró es mereix" i l'altra, les possibilitats dels mataronins.

Les primeres projeccions eren fosques. Me'n vaig queixar a Manuel Vilatersana, home de confiança dels propietaris. Em va donar la raó: l'Iluro s'havia avançat tant en el temps i l'espai que la indústria elèctrica encara no havia inventat una bombeta amb prou potència per cobrir, sense defallir a mig camí, la distància entre la boca del projector i la pantalla remota, gran com una pista de tennis. Les es-

pelmes de *Barry Lyndon* van certificar que les bombetes havien acumulat potència. Quants n'hi cabiem? Mil cinc-cents? Amb *Apocalypse now* vam anar plegats al Vietnam. Amb *Star Wars* vam penetrar a l'espai. No et podies absentar de la butaca. En el camí d'anar al vàter i tornar l'argument podia haver fet un tomb i llavors no hi havia manera de lligar caps.

El cine Iluro va tancar fa molts anys, prop de vint. Es va construir quan les pel·lícules i les sales es feien enormes per competir amb la televisió i va declinar quan unes i altres es van fer petites amb el mateix objectiu. En parlo ara perquè fa uns dies va començar l'enderroc de l'edifici. Hi faran pisos. Molts, naturalment. Tindran piscina. Serà Hollywood. Aprofitant la distracció dels paletes, uns amics s'han obert pas entre la runa. Hi han trobat entrades: seixanta pessetes. Un s'ha endut a casa un rotlle de pel·lícula rebregat i menjat per les rates. Ves que no siguin les rates de l'acudit: "Em va agradar més el llibre." El títol de la pel·lícula no em diu res. Devia ser de les últimes abans de tancar.

EL PUNT AVUI+

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
972 18 64 00
Güell, 68. 17005. Girona

Director: Xevi Xirgo i Teixidor. Vicedirectors: Emili Gispert i Toni Muñoz. Directors adjunts: Joan Rueda, Miquel Riera i Xevi Sala.
Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Carles Sabaté i David Brugué (Nacional), Anna Puig i Núria Astorch (Comarques Gironines), Pilar Esteban (Europa-Món), Jaume Vidal i Xavier Castillón (Cultura), Montse Martínez (Apunts), Pere Gorgoll (Necrològiques), Marcela Topor (Catalonia Today), Manel Lladó (Fotografia), Jordi Molins (Disseny), Ramon Buch (Disseny web), Quim Puigvert (Llengua), Jaume Batchellí (Producció) i Antoni Dalmau (Tancament).

Accedeix als continguts del web
Podràs gaudir per un dia dels avantatges del web amb aquest codi QR o entrant a <http://epa.cat/c/sql4zk>

A la tres

Xevi Xirgo / xxirgo@elpuntavui.cat

Vostès ho troben normal?

Han seguit vostès el capítol aquest de l'assetjament a la diputada Laura Borràs l'altre dia a Madrid? Un grup –centenars– de policies i guàrdies civils es manifestaven dimarts a les portes del Congrés convocats pel sindicat Jusapol quan, tot d'una, uns quants van desbordar el cordó de seguretat per dirigir-se cap on era Borràs i dir-li de tot. I això davant la passivitat dels agents de la policia que estaven de servei al Congrés. Un estirabot, podrien pensar vostès. O una exageració. No m'ho sembla. Perquè uns quants policies, després de dir-li a Borràs “Vine aquí si t'hi atreueixes”, van anar cap al taxi on acabava d'entrar i, tot picant al capó del cotxe i als vidres, li van adreçar paraules tan amables com “puta catalana”, “filla de puta” i d'altres de tant o més originals. Vostès ho troben normal? Jo no. Ni jo (i probablement ni vostè), ni ERC, ni JxCat, ni Bildu, ni el BNG, ni

“Uns policies que es manifesten assetgen Borràs, li diuen de tot –“puta catalana” i altres coses– i ningú diu res?”

Más País ni Compromís, que ahir van fer un comunicat conjunt queixant-se'n i demanant a la mesa del Congrés espanyol que prengui mesures per l'afer. I jo em pregunto: i no sortirà ningú del govern a dir res? Li ha semblat normal al PSOE aquesta actitud? I a Podemos, que si no fos govern probablement haurien signat l'escrit? No hi ha res normal en aquest afer. Començant, és clar, per l'actitud de la po-

licia –o, més ben dit, d'alguns policies–. Troben normal que un agent digui “puta catalana” (l'insult és puta?, o catalana també?) i “filla de puta” a una diputada? L'hi haurien dit a un altre diputat? Què passaria si li diguessin el mateix al diputat Sánchez? O encara més: s'imaginen que fos a la inversa, que algú els hagués dit el mateix als policies? O és que ser policia et dona dret a dir el que vulguis? Gaudeixen d'immunitat? O només quan els diputats són uns i no uns altres? Què passaria si uns quants mossos s'haguessin manifestat a Barcelona i li haguessin dit el mateix a una diputada unionista del Congrés? Podria ser que en aquest cas algú hagués obert diligències? La feina de la policia no és fer-te sentir segur, i no indefensa i desamparada, com es devien sentir Borràs i la cap de premsa que l'acompanyava? No veig que sigui cap anècdota, tot plegat, com ens voldran fer creure.

De reüll

Marta Monedero

Entre cent habitants

Lluny de la influència de les grans ciutats, a l'Estat espanyol encara bateguen 80.000 pobles de menys de cent habitants que representen allò que ara en diuen l'Espanya buida. Per escoltar-ne les veus que encara ressonen i reivindicar-ne l'existència, el periodista i escriptor Suso Mourelo va decidir estar-se una temporada en quatre pobles ben diferents. Nou mesos entre cent habitants per construir *La naturaleza del silencio*, un retrat a ritme *slow*, d'una elevada precisió poètica, en què els diàlegs i els silencis reverberen amb

Suso Mourelo retrata la vida de quatre pobles de l'Espanya buida

l'espontaneïtat dels grans narradors. Pobles que ho tenen tot i no tenen res. Pobles de natura quieta que es deleixen per tenir criatures que els connectin amb un futur incert. Pobles amb habitants que necessiten temps per obrir-se i ensenyar una quotidianitat tan

rutinària com única. I Mourelo els en dona, de temps, amb minuciositat japonesa, potser perquè és un país que ell coneix bé. Temps per escoltar, per entendre i, també, per portar a la literatura el detall de l'activitat del món rural, de les persones, el paisatge i les bèsties.

Triar què fer per dinar, passejar observant la llum canviant o anar al bar a fer-la petar, conformen unes realitats que no hauríem de deixar perdre, no només perquè ens transporten a un llogat de valor fora de mercat, sinó perquè tenim el deure de promoure maneres de vida alternatives a un món cada vegada més urbà.

Les cares de la notícia

MINISTRE DE L'INTERIOR

Fernando Grande-Marlaska Silenci eixordador

L'assetjament a la diputada Laura Borràs per part de policies davant el Congrés és un fet greu des del punt de vista democràtic i des del penal i hauria d'haver motivat una investigació oficial i transparent per depurar responsabilitats. El silenci del ministre i el del mateix CNP només generen sospita.

PRESIDENTA DE L'INSTITUT CATALÀ DE LES DONES

Laura Martínez Portell Treballar per la igualtat

Les empreses que més treballin per afavorir la igualtat de tracte i oportunitats entre treballadors i treballadores tindran una certificació pública de l'Institut Català de les Dones i a més els podrà donar punts quan optin en concursos públics. Un pas endavant per a l'equitat de gènere a l'àmbit laboral.

ACTRIU I CANTANT

Núria Feliu Mig segle d'escenari

La popular cantant ha rebut el premi Enderrock d'Honor 2020, en reconeixement d'una trajectòria de més de mig segle en què ha destacat pels discos de cançons populars catalanes, boleros i cuplets, però també per haver popularitzat en català estils com el *country* i el jazz.

EDITORIAL

El tèrbol afer de Joan Carles I

La investigació de la fiscalia de Suïssa d'un compte del rei emèrit Joan Carles amb 100 milions d'euros i la sospita que serien la comissió transferida pel rei de l'Aràbia Saudita per la construcció de l'AVE a la Meca, reobren el debat sobre el cap de l'Estat espanyol, la monarquia hereditària, la seva inviolabilitat constitucional, els seus privilegis i l'opacitat de la seva activitat econòmica i patrimonial. La fiscalia anticorrupció ha demanat informació a Suïssa i el menys que es pot exigir és que, arran de l'indici de la comissió de delictes, s'arribi al fons de la investigació sigui quina sigui la conseqüència judicial que se'n derivi.

La qüestió de fons, però, és la responsabilitat institucional. No és el primer cop que es qüestiona la inviolabilitat del rei, que és una porta oberta a la seva total impunitat, així com la seva posició de privilegi per enriquir-se en connivència amb l'activitat econòmica, pública o privada, de l'Estat. Uns privilegis impropis d'una societat moderna i d'una constitució democràtica, que fan sospitar de l'existència d'un 'modus operandi' que, més enllà d'un episodi i d'una persona concrets, afectaria la casa reial i la figura del rei Felip VI.

La derivada política és inevitable, en tant que els moviments socials, partits i fins i tot comunitats com Catalunya que qüestionen aquests privilegis o la pervivència de la mateixa monarquia, sempre han topat amb el blindatge polític del PP i el PSOE. Aquest cas, però, no només posa en evidència aquesta actitud, sinó que obligarà el govern de Pedro Sánchez a pronunciar-se, davant la petició d'explicacions de Podemos, el seu soci principal al govern. En tot cas, la millor manera de defensar la monarquia no és protegint la seva immunitat, sinó exigint i vetllant per la seva transparència i pulcritud.

Tal dia
com
avui fa...

1 any Declara Millo
L'exdelegat del govern espanyol descriu un escenari de violència generalitzada. L'exmajor dels Mossos és acusat sistemàticament.

10 anys Front taurí
València i Múrcia abracen els toros per minar el debat català. Imiten Madrid i anuncien que declararan les curses bé cultural.

20 anys Aznar vol majoria
El candidat del PP, José María Aznar, reclama una "bona majoria" per imposar el decret d'humanitats i la reforma de la llei d'estrangeria.

Full de ruta

David Portabella

La CUP és al Congrés

Però quina estafa de titular! Cert: gràcies als 244.000 vots del 10 de novembre, la CUP té dos escons al Congrés i Mireia Vehí i Albert Botran en són diputats. I on és la notícia? Doncs que s'acosten els cent dies de la legislatura i els *Ingovernables* no han estat expulsats ni cridats a l'ordre. És més: Vehí intervén al ple i a les comissions. El que passa és que el dia del debut la mateixa Vehí que ara honora l'ofici de diputada amb seriositat i rigor va anunciar que amb la CUP al Congrés es començarien a descobrir una infinitat de secrets mai explicats pels anteriors inquilins, i fins ara tot és al mateix lloc, inclosos els lleons Daoiz i Velarde. El Congrés és un lloc propici per a l'admissió i això val per a diputats i periodistes, que sovint viuen la condició de nouvinguts amb l'afany íntim que seran ells els que descobriran com es van esculpir els lleons. El problema per a la CUP és que fer el paper de gamberro és molt car en una cambra que

Els 'Ingovernables' no són ni expulsats ni cridats a l'ordre, però Albert Botran regala un dels moments més elegants

ha vist Alfred Bosch desplegant una estelada o Gabriel Rufián sent expulsat i enarborant una impressora o unes manilles. En canvi, Albert Botran ha regalat un dels moments més elegants que es recorden al Congrés. En rebre en una comissió el vicepresident Pablo Iglesias el 13 de febrer, Botran li va dir: "Ahir vostè va penjar un vídeo a les xarxes socials amb Teresa Rodríguez, d'Andalusia, anunciant que no seguiran junts. Deixi'm dir-li que ens va semblar un gest molt madur. A vegades les diferències que hi ha a l'esquerra porten a escissions sagnants, doloroses, de les quals es triga dècades a recuperar-se'n. Ens va semblar un gest molt bonic. No sé a qui responsabilitzar-ne, si a vostè o a la contrapart, però en tot cas són fets que fan que la política sigui una mica millor. He gastat gairebé un minut, però volia dir això." Un minut de Botran enaltia l'elegància com mai en un lloc on massa sovint l'educació és trepitjada. Entre *Ingovernables* i el lema *Institucionals, contundents i elegants a Madrid*, tot equip de campanya elegiria el primer lema. El que s'assembla més a la realitat, però, és el segon.

Tribuna

Enric Ramionet. Periodista

Millors del que es pensen

Ho explicava una tuitaire estremida. Al barri de Sistrells de Badalona, una trentena d'ultradretans van assaltar una casa ocupada per expulsar-ne els habitants. Van destrossar la porta principal, van llançar pedres i van enverinar la nit amb proclames racistes. "Tros a vuestro país, venís a quedaros con las ayudas", cridaven de manera exaltada a la parella de joves migrants negres que havien ocupat una caseta que portava temps deshabitada.

ELS HO CRIDAVEN a ells i al seu fill de mesos sense que aquella imatge d'una parella amb un nadó buscant refugi els evocés cap estampa de l'imaginari cristià, cap d'aquells valors profunds que els que donen verb i cos doctrinari a la seva fúria diuen que cal preservar de la invasió dels bàrbars. I brandaven, a la vegada, l'odi i barres de ferro per salvar la propietat i el país, i ho feien sense notar ni el més lleu tremolor a la consciència, sense percebre cap signe vital d'empatia. I no només això: sentien que formen part d'alguna

cosa que els transcendeix, d'una èpica, d'una lluita que els dignifica. És el mateix que senten els feixistes que persegueixen i apallissen refugiats i voluntaris a Lesbos. Han entès el missatge dels seus, les directrius, han estat convocats, i ells, com soldats d'una bèstia que fa temps que s'alimenta, compareixen al camp de batalla. Són repugnants, en efecte, no aguanten la nostra mirada neta i decent, però existeixen perquè captin i metabolitzen els prejudicis, el ressentiment, la por i el racisme que fa temps que s'emmagatzema a l'enorme núvol de les nostres dèries socials.

ELS ASSALTANTS DE SISTRELLS no existirien sense els coquetejos de l'Albiol amb el racisme, sense les intoxicacions de Vox, sense tots els que provenen de pescar vots i poder en la profunditat de les baixes passions. O, fins i tot, sense les plomes refinades que acusen d'altivesa bonista i d'una superioritat moral insuportable a qui simplement defensa drets fonamentals. Perquè creixi la bèstia, perquè el govern grec

envii l'exèrcit a disparar contra barquetes que arriben plenes de gent que fuig de l'horror, perquè la Unió Europea encarregui a Turquia i al Marroc que ens faci la feina bruta, cal alimentarla.

CAL RELATIVITZAR ELS CRIMS, ocultar els tractats internacionals que protegeixen els drets, negar les alternatives polítiques, abandonar els pobles que reben les onades de refugiats, exagerar l'impacte d'uns centenars de milers o un milió, tant és, en un continent envellit de 500 milions d'habitants, ocultar les responsabilitats en l'origen de la tragèdia, ignorar l'enorme cultiu d'odi que genera tant de menyspreu, nodrir el cinisme i les hipocresies socials. Ho fan en el nostre nom per guanyar i mantenir-se en el poder, però no perquè siguin criatures particularment malignes, sinó perquè es pensen que nosaltres, en el fons, de manera banal o activa, sí que ho som. I és per aquesta raó tan simple que tossudament, sempre i a tot arreu, els hem de demostrar que s'equivoquen.

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

29 de febrer

■ Realitzar la convocatòria a Perpinyà va ser una gran decisió per internacionalitzar el nostre cas i agermanar-nos entre catalans. Tal com va dir Clara Ponsatí, "No ens eliminaran mai com a poble." Una concentració d'empoderament de la ciutadania lliure, decidida a fer realitat el més aviat possible la república de tots, com bé assenyala el MHP Puigdemont, fent xarxa. Amb uns discursos clars, amb determinació i assenyalant el camí a seguir. Voldria destacar el paper de l'escriptor i intel·lectual Joan-Lluís Lluís, el primer de parlar, com a bon gestor de l'acte i al darrere d'altres esdeveniments.

Si van ser 200.000 persones les que ompliren de gom a gom el Parc de les Exposicions, sense les traves que va posar la bòfia a

la frontera i amb els qui es van quedar fora del recinte tancat, la quantitat s'hauria ben bé doblat. Extraordinari! La ciutadania ha demostrat sentit patriòtic lliure, al cor i a la ment, sense acrònims polítics. S'ha demostrat que fer República –amb majúscula– s'esdevé quan els polítics d'ofici van a remolc d'un poble unit de manera transversal.

El mateix dia un diari de paper radical unionista deia en la versió digital: "Puigdemont llama a la masa separatista a librar la lucha definitiva contra el Estado". No saben que som hereus directes de Neus Català, que digué: "Molta gent creu que lluitar és agafar una arma, però lluitar és unir-se per defensar una idea." Desitjo que lluitem junts i no fent astracanades electorals, separatistes i narcisistes.

Els qui encara no s'han apuntat al Consell per la

República, què esperen? És bàsic.

SALVADOR DOMÈNECH
Sant Quirze del Vallès (Vallès Occidental)

Dia de la Dona Treballadora

■ "M'agradaria veure Messi treballant als matins i entrenant-se a les tardes." Aquest és el desig expressat recentment per la Sílvia Navarro (40 anys), capitana de la selecció espanyola d'handbol.

Aquestes paraules haurien de servir per reflexionar abans del proper 8-M, dia de les dones treballadores que matinen per no fer pitjor la societat que ens envolta. Sense noms ni cognoms: les bibliotecàries, metgesses, infermeres, conductores del bus, mosses d'esquadra, etcètera. Totes les dones que surten de casa amb el dinar

mig preparat i entren al metro encara amb lleganyes als ulls. Que aprofiten el trajecte per maquillar-se o acabar aquella novel·la tan absorbent. Amb noms i cognoms: les professores a Lleida Isabel Grifoll i Núria Perpinyà, les pianistes Pepita Cervera i Teresina Jordà, la desapareguda Dolors Sistac, les dones del celler Castell del Remei, les prioratines del Molar..., les nostres mares, germanes i àvies lluitadores, etcètera.

El proper diumenge serà festa i podríem recordar que és important no multiplicar les dificultats i les injustícies de la dona dintre del seu àmbit laboral, sigui esportiu, científic o artístic. I fer nostre el lema de Mao Zedong: "Les dones sostenen la meitat del cel, perquè amb l'altra mà sostenen la meitat del món."

EVA ROMERO SANFELIU
Barcelona

La frase del dia

“El debat no és ampliació de l'aeroport sí o no. El debat és el model aeroportuari que necessita Catalunya”

Damià Calvet, CONSELLER DE TERRITORI I SOSTENIBILITAT

Tribuna

Joaquim Coello Brufau. Enginyer

Confrontació i dissuasió

“S i el pitjor arriba i la meitat de la humanitat mor, l'altra meitat sobreviurà, l'imperialisme serà arrencat d'arrel i el món esdevindrà socialista.” Mao, Moscou 1957, en plena Guerra Freda. El poder econòmic de la Xina ha crescut en els últims trenta anys, des que Deng Xiaoping va introduir l'economia de mercat, “un país, dos sistemes”, de l'1% al 15% del PIB mundial. La Xina no ha estat en guerra des del 1979. Del 2000 al 2018 ha donat suport a 182 resolucions, de les 190 d'aprovades, del Consell de Seguretat de l'ONU. S'ha adherit a totes les resolucions de no-intervenció respecte a la sobirania i integritat territorial dels estats.

NINGÚ PODIA IMAGINAR que un estat comunista decidit a fer la revolució mundial es convertiria en un suport quasi incondicional de l'estabilitat internacional i l'*statu quo*. El canvi s'ha produït per la via del pragmatisme més radical mai exercit en política, l'eliminació de la ideologia en raó del benefici econòmic i l'enfortiment del poder de l'Estat. El creixement ha estat degut a la introducció de l'economia de mercat, a un alt nivell d'estalvi i a un increment espectacular de la productivitat. L'economia xinesa s'ha obert com cap altra, malgrat certes limitacions, a la inversió estrangera.

LA CRÍTICA MÉS ESTESA i justificada a la Xina ha estat la manca de seguretat de la propietat intel·lectual, jugada en favor propi a canvi d'obrir el seu mercat. La Xina ha creat un tribunal per a la protecció de la propietat intel·lectual. El 2015, de 63 apel·lacions d'empreses estrangeres contra empreses xineses públiques i privades, totes han estat guanyades per aquelles. L'empresa que més patents ha registrat al món el 2018 ha estat l'empresa xinesa de telecomunicacions Huawei. Però la Xina no és una democràcia. Les persecucions de la població uigur a Xingiang, la revolta dels estudiants contra el dret d'extradició automàtic a Hong Kong, l'enfrontament

contra Taiwan i l'ocupació militar del Tibet, en són demostracions palpables. L'imperi central protegeix la seva centralitat.

LA POLÍTICA DELS EUA en relació amb la Xina ha estat un equilibri entre la confrontació i la dissuasió, és a dir, la demostració indirecta a la Xina que l'enfrontament tindria per a ells conseqüències pitjors que la col·laboració econòmica. L'impuls indirecte dels EUA al programa atòmic de l'Índia i el Pakistan és una demostració d'aquesta política. Quan es van produir casos d'espionatge i violació de la ciberseguretat durant la presidència d'Obama, la restricció d'exportació de pneumàtics de la Xina als EUA va costar a aquests 1 milió de dòlars per lloc de treball protegit. La confrontació és un camí insostenible i econòmicament desfavorable.

COM MENCIONA Fareed Zakaria en un treball recent al *Foreign Affairs*, malgrat aquestes evidències hi ha un corrent d'opinió a l'administració de Trump que sosté que la política en relació amb la Xina hauria de ser d'oberta confrontació perquè la política actual no ha afectat el creixement intern xinès ni el seu comportament exte-

“La política dels EUA en relació amb la Xina ha estat la demostració al país asiàtic que l'enfrontament seria pitjor que la col·laboració econòmica”

rior, i la Xina és la major amenaça a la política mundial dels EUA perquè “el Partit Comunista xinès és marxista leninista i està focalitzat en l'enfrontament obert i en la dominació internacional”. És la teoria, falsa teoria, de la “llarga marató de la Xina per la dominació mundial” que defensa el “falcó” M. Pillsbury. És una via que, malgrat la “gesticulació” populista –el 60% de la població dels EUA considera la Xina un perill–, és inviable per cost econòmic directe, desplegament militar, i sobretot indirecte, dany a la globalització de l'economia. La política de protecció desplegada pels EUA, *hedging strategy*, no es pot negar que ha produït beneficis palpables no posats en qüestió per “l'amenaça de riscos potencials” teòrics, que no pas pràctics.

LA DENÚNCIA que el poder militar desplegat per la Xina demostra una voluntat imperialista no resisteix la comparació respecte de la política desplegada pels EUA en relació amb Amèrica al segle XIX, quan els Estats Units eren un poder emergent com ho és ara la Xina. No hi ha avui, ni és probable que hi hagi en el futur, un Monroe xinès, “Amèrica per als americans”. La política de l'administració de Trump respecte de la Xina és incoherent. En comerç, la política es vol integracionista, es pretén que la Xina compri més als EUA i que el comerç bilateral augmenti. S'incrementaria la interdependència i seria contradictori respecte de la confrontació avalada pel populisme, que Trump impulsa. En tecnologia, la política es vol desintegracionista, trencar els vincles entre els EUA i la Xina i pretendre que el món occidental faci el mateix. Les dues coses simultàniament és impossible.

UN VELLADAGI diu que no es pot xuclar i bufar al mateix temps. Pel president Trump, l'evidència no és rellevant si es pot explicar un relat que malgrat ser fals resulti agradable de sentir per a un grup de població que no es distingeix per la seva capacitat d'utilitzar la racionalitat.

De set en set

Xavier Cortadellas

Els eficaços

Tants eficaços i tanta eficàcia fan feredat. Començo aquest article el mateix dia que he sabut que el coronavirus ha

arribat a Andorra. No havia d'arribar tampoc a Catalunya. Segur que encara ho recorden. Va ser precisament perquè no hi arribés que van acabar suspent el Mobile, passat un degoteig cada dia més espès d'empreses que deien que no vindrien. Després, un cop cancel·lat el Mobile, tots els que ocupen un càrrec a la política, a la sanitat o en els escenaris de quasi tots els mitjans de comunicació van afanyar-se a explicar-nos que, si el Mobile s'ajornava, era per evitar justament que arribés el coronavirus. No s'han amoïnats, en canvi, a comentar que el primer cas de coronavirus a Catalunya es va detectar justament el dia abans que estava previst que comencés el Mobile, un dels grans esdeveniments del futur que viurem, tal com ens han anat repetint en aquests últims anys. En fi, que potser aquest futur arribarà, però que ara sabem que arribarà en un món no tan segur com, dia sí, any també, ens han anat volent fer creure tots aquells eficaços que ens informen, que ens eduquen i que sobretot ens governen. Som allà on hem estat sempre doncs: sols amb el nostre destí. Que després, parodiant una frase de Thomas Bernhard, tot això del coronavirus ens hagi servit per redescobrir que en aquest món hi ha dues classes de persones: els eficaços i les seves víctimes, només ens pot fer més tolerants, més escèptics, més irònics i, jo diria, més humans. Volia escriure que la gran majoria de nosaltres pertanyem a la categoria de les víctimes. Però no ho escric. També són víctimes tots aquells eficaços que des del govern, des de la sanitat o des de qualsevol càtedra pública, sigui una classe, una tertúlia o un mitjà comunicació, ens protegeixen, ens alligonen i ens adoctrinen.

Sísif

Jordi Soler

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

El Parlament vol d'aquí a mig any un pla inversor per al rerepaís

■ Insta a recuperar els serveis sanitaris perduts en comarques rurals ■ Demana que es tanqui el centre d'estrangers de la Zona Franca i una moratòria i un pla de tancament d'incineradores de residus

Xavier Miró
BARCELONA

El Parlament va aprovar ahir per unanimitat una moció del PSC esmenada amb la resta de grups per tal que el govern català presenti d'aquí a mig any, a partir de l'aprovació dels pressupostos, un pla estratègic i d'inversions a les comarques rurals per evitar-ne la despoblació. L'estratègia d'actuació, que hauria d'estar llesta en sis mesos, se centrarà en "les comarques d'obligada reactivació" i que requereixen "especial tractament" per la seva situació econòmica o social, i haurà d'incloure un pla específic d'inversions amb calendari.

Amb l'objectiu de fixar la població al territori, la proposta demana al govern recuperar els serveis públics i el pressupost perdut per aquestes comarques com a conseqüència de les retallades, sobretot l'oferta sanitària, una mesura que s'ha de completar incentivant els professionals que treballen a les zones "amb més dificultat de cobertura".

També es proposa recuperar el pressupost del 2010 destinat a la cobertura de tecnologies TIC, especialment a les zones "més aïllades". També s'haurà d'impulsar un pla d'incorporació de joves al món agrari amb mesures d'accés a la terra i incenti-

El Pinell de Brai, municipi de la Terra Alta, una de les comarques en risc de despoblament progressiu a Catalunya ■ ACN

us a petites i mitjanes iniciatives de producció, transformació o distribució de productes. El vot de JxCat i ERC i l'abstenció de Catalunya en Comú (CatECP) van impedir que s'aprovés el punt que establia un fons de finançament de 30 milions per donar crèdits als agricultors i ramaders afectats per la crisi de preus.

D'altra banda, amb el vot de JxCat, ERC, CatECP i la CUP, la cambra també demana a l'Estat que tanqui el centre d'internament d'estrangers (CIE) de la Zona Franca, com a "expressió de racisme institucional". En la mateixa resolució i amb el sí de Cs i l'abstenció del PSC i el PP, la cambra vol que es permeti a una delegació de diputats visitar el CIE barceloní. També els partits de govern, comuns i CUP aprovaven demanar a l'executiu una moratòria sobre noves incineradores de residus, així com un pla de tancament de les existents un any després d'aprovada la nova llei de prevenció de residus. ■

TEATRE NACIONAL
DE CATALUNYA

Generalitat
de Catalunya

EPICENTRE PIONERES

Dotze autores de
l'escena catalana

Espectacles, activitats i publicacions

Patrocinador

Damm
Fundació

Protectors

la Caixa Sabadell ACS
Fundació

11/02/2019 12:56:40

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

La magistrada autoritza que Cuixart surti del penal a treballar i replica al fiscal

- Considera “desvirtuats” els “aspectes negatius” enumerats pel ministeri públic
- Cita fins a vuit resolucions de l'Audiència de Barcelona que avalen el 100.2

Mayte Piulachs
BARCELONA

La titular del jutjat de vigilància penitenciària 5 de Catalunya, la magistrada Maria Jesús Arnau, ha autoritzat el règim flexible que la junta de tractament de la presó de Lledoners va concedir, el 6 de febrer passat, al president d'Òmnium, Jordi Cuixart, perquè surti del penal de dilluns a divendres de 8 del matí a vuit del vespre per anar a treballar i fer tasques de voluntariat, en aplicació de l'article 100.2. En la resolució, dictada ahir, la jutgessa replica obertament els arguments exposats per la fiscalia, que demanava que es revoquessin les sortides per l'elevada pena imposada a Cuixart, 9 anys de presó per sedició, i perquè “no ha fet un programa específic per respectar la llei”.

La resposta de la magistrada és tan contundent que permet deduir que també avalarà els altres permisos laborals que Lledoners ha concedit a la resta de presos polítics homes. En el cas de l'expresidenta del Parlament Carme Forcadell i l'exconsellera Dolors Bassa són dos jutges diferents els que hauran d'expressar el seu criteri. L'última paraula la tindrà la secció 21 de l'Audiència de Barcelona, de la qual la magistrada Arnau exposa fins a vuit resolucions del 2019 en les quals avala per a altres reclusos el règim flexible de l'article 100.2 contra el parer del fiscal, tot raonant que “assumir responsabilitats laborals i socials permet no tornar a l'activitat delictiva”.

En el cas del 100.2 de Cuixart, el primer avalat judicialment, la magistrada exposa que la fiscalia “insisteix” que el president d'Òmnium faci un curs per “l'etiologia delictiva” comesa, que en aquest

Jordi Cuixart, amb els treballadors de la seva empresa, el 20 de gener passat ■ JUANMA RAMOS

Rull i Turull obtenen el permís per sortir a treballar

La junta de tractament de Lledoners va aprovar ahir la concessió de la flexibilització del règim penitenciari als exconsellers de JxCat Josep Rull i Jordi Turull, en aplicació de l'article 100.2, per anar a treballar fora del penal, segons va informar ahir el Departament de Justícia.

L'equip tècnic ha acordat

que en tots dos casos estiguin fora del centre durant 12 hores cinc dies a la setmana. Com en la resta de presos polítics, la Generalitat afirma que no donarà detalls del dia que començaran les sortides ni del lloc on aniran a treballar. En una entrevista, Rull va indicar que treballaria en l'àmbit de l'advocacia, la seva

professió, i també que faria voluntariat a Terrassa. Rull va ser condemnat a 10 anys i sis mesos de presó per sedició i Turull, a 12 anys, en afegir-li la malversació. Amb ells dos, la junta de les presons de Lledoners, Puig de les Basses i Mas d'Enric ha concedit el 100.2 a tots els independentistes tancats.

cas és la sedició, que està dins dels delictes contra l'ordre públic, però li retreu que “no faci cap aportació pràctica” sobre el tractament que vol que faci, que –indica– no existeix al penal. Hi afegeix que “el que sembla témer el fiscal és la reiteració delictiva de Cuixart, sense donar cap dada objectiva”. També insisteix que la fiscalia “vol fer canviar el pensament ideològic” de Cuixart, del qual sosté que “assumeix els fets i les se-

ves conseqüències, però no la qualificació jurídica”. La fiscalia expressava que a Cuixart no li cal reforçar el seu llaç laboral i familiar, ja que el té assegurat. La magistrada, per contra, sosté que la junta detalla que ha fet tractament individual i en grup i que en la seva classificació en segon grau ja es preveia una flexibilització. Detalla el treball que farà a la seva empresa de Sentmenat i que unes tardes anirà al centre obert d'infants i jo-

ves de la Fundació Ateneu del barri Sant Roc de Badalona. I al final conclou que “els aspectes negatius assenyalats per la fiscalia queden desvirtuats amb els positius”, com ara el fet que és un penat primari i que en les sortides compleix el fixat. Amb tot, la magistrada demana un informe setmanal de Cuixart per “certificar que es mantenen els riscos baixos de reincidència i de trencament de la condemna”. ■

Pablo Casado, ahir en una visita a Galícia ■ EFE

La JEC investiga una filtració a Casado sobre el cas Junqueras

- El líder del PP va avançar en una piulada, quan l'ens encara estava reunit, que havia decidit suspendre'l com a eurodiputat

Redacció
BARCELONA

La Junta Electoral Central (JEC) ha obert una investigació per saber com va ser possible que el líder del PP, Pablo Casado, pogués avançar en una piulada una decisió que l'òrgan encara no havia fet pública; en concret, l'exclusió, el 3 de gener, d'Oriol Junqueras com a eurodiputat, per tot just set vots contra cinc, tot i la sentència del Tribunal de Justícia de la UE que li donava la raó i li reconeixia aquesta condició des que va ser proclamat al juny. Segons fonts internes citades per Efe, després que ho avancés *El Confidencial*, assumirà la investigació el mateix president de la JEC, Antonio Jesús Fonseca-Herrero, que ha demanat per escrit a les parts implicades que l'informin de les circumstàncies en què “va poder filtrar-se” la decisió quan, tot i que estava definida, ni tan sols s'havia formalitzat i la reunió de la junta no s'havia acabat. En ple debat, Casado va anticipar a Twitter: “Un altre recurs del PP a la JEC aconseguirà que Junqueras no sigui eurodiputat i que, per tant, continuï a la presó sense viatjar a Brussel·les.”

La JEC va reconèixer, en un document amb data del 26 de febrer, que havia acabat la reunió a les vuit del vespre i havia comunicat el resultat al PP a les 20.37 h, una hora després de la piulada de Casado. Al document detallava que no s'havien pres mesures perquè no s'havia formalitzat cap “queixa o reclamació” al respecte, però dimarts passat la formació Més País, d'Iñigo Errejón, va presentar una denúncia en què demanava una investigació sobre la filtració i que “en cas que existeixi una acció sancionadora” s'incoï un procés sancionador “contra tots els involucrats”. En aquest sentit, hi afegia que, si es tracta de membres de la JEC, se'ls “separi de l'òrgan, prenent com a base l'article 16 de la Lereg”.

Errejón, que ahir va lamentar haver conegut la investigació per la premsa tot i ser part interessada, va denunciar que la piulada de Casado “no és la primera ombra de dubte”, i va exigir a la JEC que s'espolsi influències partidistes i actuï “amb imparcialitat”. Així mateix, es va mostrar partidari d'endurir les condicions de selecció dels cinc vocals que depenen del Congrés. ■

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Nova ofensiva judicial per extraditar Carles Puigdemont

■ Un jutjat demana al Suprem que investigui si es van utilitzar fons de l'empresa Aigües de Girona per adquirir una col·lecció d'art ■ La compra es va aprovar quan Puigdemont era alcalde de la ciutat

Gisela Pladeveya
GIRONA

Continua el dilatat procediment pel cas Agissa (Aigües de Girona, Salt i Sarrià de Ter). La magistrada del jutjat d'instrucció número 2 de la capital gironina ha enviat una exposició raonada al Tribunal Suprem, en la qual demana que s'investigui l'expresident de la Generalitat Carles Puigdemont per presumptes delictes de prevaricació, frau a l'administració i falsedat documental. Aquesta causa, que està sota secret de sumari, es va incoar l'11 de juny del 2018. Amb anterioritat, el propòsit inicial de l'assumpte era esclarir si els socis privats d'Agissa havien comès irregularitats —es tracta d'una empresa de titularitat mixta que porta el servei d'abastament d'aigua als tres municipis de l'àrea de Girona—. L'origen de les indagacions, però, es va anar desvirtuant i un dels focus s'ha centrat a determinar si l'Ajuntament de Girona va fer servir diners d'Agissa per adquirir el fons d'art Santos Torroella. La compra d'aquesta col·lecció es va aprovar en el ple del consistori celebrat el 14 de febrer del 2014, època en què Puigdemont era alcalde de Girona. L'expresi-

Carles Puigdemont, en l'acte multitudinari del Consell per la República celebrat a Perpinyà, dissabte passat ■ ELI DON (ACN)

dent, en saber que per la seva condició d'eurodiputat el jutjat gironí reclama ara que aquesta pota de la causa continuï sent investigada per la sala segona del Suprem que presideix Marchena, va fer ahir unes consideracions al Twitter. Va posar de manifest que, quan el 2018 van sortir informacions amb aquests elements, el seu advocat va oferir al fiscal la seva declaració voluntària. Considera que l'intent "d'empastifar-lo alegrement era

clar" i ell ho volia "tallar d'arrel". La fiscalia, no obstant això, els va respondre que no l'estava investigant i va descartar la seva declaració: "Ells sabran per quines raons han decidit esperar fins a aquest moment. Jo en tinc sospites més sòlides que les seves acusacions. Busquen l'extradició com sigui", hi afegeix Puigdemont.

"Instrumentalització"
El cas Agissa ha anat acompanyat d'operacions

Reconeixement com a nació

Puigdemont ha manifestat en una entrevista a l'agència France Presse (AFP) que el primer pas de la pròxima reunió de la mesa de diàleg ha de ser que el govern espanyol reconegui Catalunya com a nació: "La manera més clara que tots puguem tenir confiança en una mesa a la qual acudim amb molt d'escepticisme és que hi hagi avenços concrets. El no reconeixement ja veiem

on ens ha dut, és la mare de tots els problemes." Creu que la proposta podria crear "bases sòlides sobre les quals edificar acords de llarg abast": "Només cal voluntat política per tirar endavant." El president de la Generalitat, Quim Torra, que presideix la part catalana de la mesa, coincideix amb Puigdemont: "Efectivament, es tracta d'avançar. I avançar significa concretar".

policials mediàtiques. L'última, el 13 de juny del 2018, quan agents de paisà de la Guàrdia Civil es van adreçar als ajuntaments de Girona, Salt i Sarrià per requerir documentació. Anticorrupció va informar aquell dia de la sospita que en la compra del fons d'art es van fer servir diners provinents del cànon de l'aigua o que hi hauria hagut malversació de cabals públics de pressupostos municipals del 2014. Des del consistori gironí es va negar que s'usés el cànon extraordinari de l'aigua per sufragar la primera partida de pagament de la col·lecció (la seva compra, en el seu conjunt, ha estat per 3,9 milions d'euros). El que es va fer, segons consta en l'acord de ple del febrer del 2014, va ser modificar 3 partides que sumaven 1 milió d'euros i que s'havien de destinar al manteniment i sanejament de la xarxa d'aigua per adquirir el fons d'art. Es va fer sabent que poc després s'ingressaria 1 milió d'euros pel cànon i, a partir d'aquí, cada any (fins al 2019) es van reservar partides als pressupostos ordinaris de l'Ajuntament per al pagament del fons Santos Torroella.

Puigdemont va acordar el 2013, mitjançant un decret d'alcaldia, que es realitzés una auditoria sobre la gestió d'Agissa. Arran dels resultats, la CUP va presentar el 2015 una querrela per presumpta apropiació indeguda contra Girona SA (el soci privat d'Agissa). En aquest sentit, la CUP va criticar ahir "la instrumentalització que fa l'Estat espanyol d'aquest cas amb la voluntat d'obstruir el procés d'autodeterminació". ■

La justícia escocesa suspèn fins al juny l'euroordre contra Ponsatí

Redacció
BARCELONA

La justícia escocesa ha suspès l'euroordre contra l'exconsellera Clara Ponsatí perquè la seva immunitat com a eurodiputada li impedeix ser processada al Regne Unit. Després d'una breu vista celebrada ahir al Tribunal del Sheriff

d'Edimburg, en què la defensa i la fiscalia escocesa, que representa l'Estat espanyol, van notificar que estaven d'acord a interrompre el procés, el jutge Nigel Ross va fixar per al 18 de juny la vista processal, per esperar si el Parlament Europeu aprova el suplicatori que, tan bon punt va assolir l'acta d'euro-

rodiputada, al febrer, va demanar el Tribunal Suprem. Ponsatí, que encara resideix a Saint Andrews, tot i que ara passa molt més temps a Brussel·les, va lamentar que "Espanya està actuant d'una manera totalment fora dels paràmetres de la UE". "No respecta les decisions de la Cort Europea de Justícia i

està actuant d'una manera discriminatòria. Si puc ser a Perpinyà, per què no puc anar a Barcelona?", va denunciar, recordant la seva participació, dissabte passat, a l'acte del Consell per la República. "És molt evident que no està respectant la immunitat i està actuant d'una manera manipuladora", va senten-

L'eurodiputada Ponsatí, ahir a Edimburg ■ R.P. / EFE

ciar. Pel seu advocat, Amer Anwar, extraditar Ponsatí hauria estat "un abús" del procés d'euroordre, i va recordar que a partir del pròxim 1 de gener l'euroordre "ja no té aplicació" al país en acabar el període de transició del Brexit, i, per tant, "el principi de reconeixement mutu ja no s'aplica". Ponsatí, en tot cas, va evitar pronunciar-se sobre si creu que la justícia escocesa suspèn definitivament el procés. La fiscalia manté que el delicte equivalent al de sedició, inexistent a Escòcia, seria el de traïció. ■

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

El PDeCAT aposta per una coalició amb la Crida

El partit es resisteix a dissoldre's davant la pretensió de la formació liderada per Puigdemont i Sánchez de fer foc nou

Emili Bella
BARCELONA

El Partit Demòcrata aposta per una coalició electoral amb la Crida Nacional de Carles Puigdemont i Jordi Sánchez sota el paraigua de Junts per Catalunya i deixar per a després de les eleccions la confluència organitzativa en una sola estructura. Aquesta és l'oferta que estan negociant les dues parts a l'exili i a Lledoners. Fonts del PDeCAT admeten, però, que les posicions encara es mantenen distanciades. "Tots els escenaris estan oberts i la setmana que ve hi haurà més reunions a Lledoners per tal d'arribar a un acord", asseguren. La Crida advoca per fundar una organització nova que no es pugui identificar com

La frase

“Preveiem tots els escenaris menys un, la dissolució. Alguns volen partir de zero, però nosaltres no ens volem dissoldre”
Fonts del PDeCAT

l'enèsima refundació de l'antiga Convergència, tenint en compte, a més, que el jutge va imputar el PDeCAT en la causa del 3%, pendent de resoldre.

El PDeCAT no vol perdre la seva personalitat i, en aquest trànsit cap a JxCat, demana a la resta d'actors de l'espai polític el reconeixement de la seva identitat i trajectòria. En aquest sentit, valoren la implantació territorial de què disposen i la seva expe-

riència de gestió. "Nosaltres no partim de la negació de ningú, sinó del reconeixement de tots els actors de JxCat. Si l'entesa per ara no pot ser des del punt de vista organitzatiu, vejam si pot ser des del punt de vista electoral. Si va bé, després ja parlarem de l'organització", assenyalen les mateixes fonts.

"Preveiem tots els escenaris menys un, la dissolució. Alguns volen partir de zero, però nosaltres no ens volem dissoldre", insisteixen. L'escenari d'una coalició no era l'òptim que buscava el PDeCAT per arribar als comicis, però la precipitació del final de la legislatura ha portat la direcció a moure's per buscar una solució temporal intermèdia.

Tot això passa en un moment en què l'anome-

Puigdemont i Bonvehí, a Brussel·les, dimarts ■ ACN

nat grup de Poblet, que abjura de l'unilateralisme de Puigdemont, ha de decidir aquest cap de setmana si fa el pas per presentar-se a les eleccions, fet que podria arrossegar alguns "moderats" del PDeCAT. Artur Mas ja va dir que no s'hi posaria al capdavant.

Calvet vol primàries

L'última paraula sobre l'encaix amb el PDeCAT la té Puigdemont, que es manté públicament en silenci sobre aquesta qüestió i sobre la possibilitat

d'encapçalar la candidatura de forma simbòlica, mentre es van proposant noms per exercir de número 2 i presidenciables *efectius*. Ahir mateix, el conseller Damià Calvet es va tornar a posar "a disposició" per liderar aquesta cursa i va afirmar, a TV3, que seria "molt oportú" que JxCat fes unes primàries per triar la llista. També es parla dels consellers Àngels Chacón i Jordi Puigneró, considerat pròxim a Puigdemont i promoció a la taula de ne-

gociació amb La Moncloa, igual com Elsa Artadi, sense oblidar Laura Borràs. Les negociacions s'han intensificat els darrers dies amb la perspectiva que d'aquí a dues setmanes el president, Quim Torra, ha d'anunciar la data dels comicis un cop aprovat el pressupost. Bonvehí es va reunir dimarts a Brussel·les amb Puigdemont i més tard les converses van continuar amb Sánchez a la presó. La setmana que ve pot ser clau en el llarg camí d'endrega. ■

Queixa conjunta pel tracte de favor a Jusapol

JxCat, ERC, la CUP i EH Bildu protesten al Congrés per la tolerància amb el setge i la intimidació

David Portabella
MADRID

La porta del Congrés ha recuperat la calma després dels crits, el soroll de les bengales i dels petards i les màscares d'Anonymous amb què manifestants de Jusapol van violar el cordó policial tumultuàriament, però la persecució de Laura Borràs (JxCat) protago-

nitzada per policies i guàrdies civils del sindicat ultradretà Jusapol entre insults com ara "Catalans de merda" o "Vine si s'atreveixes, filla de puta" encara cou. JxCat, ERC, EH Bildu, la CUP, BNG, Més País i Compromís van presentar ahir una queixa conjunta a la mesa del Congrés per uns fets en què veuen "conivència" i "tracte de favor" dels agents de servei amb manifestants companys d'uniforme seus.

El Congrés va viure un setge dimarts a càrrec dels policies i guàrdies civils de Jusapol —que reclamen l'e-

Manifestants de Jusapol durant el setge tumultuari de dimarts al Congrés ■ F. ALVARADO / EFE

quiparació salarial amb els Mossos— que va ser tolerat pels policies a les ordres de la comissària de la cambra, Concepción Ramos del Olmo. Fonts del Congrés revelen que el setge, amb els agents permetent que es trenqués el cordó policial

sense oposició, va engabiar diputats i funcionaris fins a posar en crisi una eventual evacuació.

Qui va voler sortir i va rebre la fúria dels policies i guàrdies civils van ser Borràs i la cap de premsa de JxCat al Congrés, empaita-

des en to amenaçant sense empara. "Mai abans a cap altre col·lectiu se li havia permès manifestar-se d'aquesta manera, ni a pensionistes, treballadors o taxistes, per la qual cosa considerem que existeix un clar tracte de favor de la

policia amb els seus companys", denuncien JxCat, ERC, la CUP, EH Bildu, Més País, BNG i Compromís. Pels firmants, és "molt greu que s'hagi permès als manifestants ultradretans de Jusapol sobrepassar el cordó policial i bloquejar les entrades i sortides del Congrés, proferint amenaces amb les cares tapades amb passamuntanyes i màscares, amb grills, petards i bengales" tot proferint "amenaces explícites". I insten Meritxell Batet a exigir "responsabilitats als serveis del Congrés per haver permès aquesta greu situació i la seva negativa a facilitar que la diputada Laura Borràs pogués abandonar el Congrés amb seguretat". JxCat i ERC i no en fan bandera, però els seus rostres més coneguts, com ara Borràs o Rufián, s'exposen cada cop més a l'es-carni del públic no afí. ■

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

La vigilància dels Mossos davant dels jutjats serà menor

■ El TSJC decideix mantenir només la presència permanent a l'alt tribunal i la Ciutat de la Justícia ■ Un informe de la policia catalana no preveu futurs riscos

D.B.
BARCELONA

El Tribunal Superior de Justícia de Catalunya (TSJC) finalment ha fet cas a les administracions i entitats que reclamaven la retirada d'agents dels Mossos de davant de les seus judicials catalanes i que dedicés els efectius a tasques més necessàries. El president del TSJC, Jesús María Barrientos, va ordenar ahir la rebaixa d'aquesta presència policial, que es va instaurar arran del dispositiu Toga per protegir els edificis de les accions de protesta dels ciutadans disconformes amb la sentència del procés.

Mossos custodiant la Ciutat de la Justícia ■ JUANMA RAMOS

Així, Barrientos només manté la protecció policial "presencial i permanent" a la seu del TSJC i a la Ciutat de la Justícia de Barcelona, però en canvi rebaixa aquesta presència a 22

jutjats catalans on, fins ara, la presència d'agents també era permanent, i ara serà "dinàmica". La decisió arriba després d'un informe dels Mossos en què comunica que en

els últims dos mesos només hi ha hagut un episodi de "baixa rellevància" a les seus judicials, i que no identifica "riscos futurs".

Així, els agents a partir d'ara alternaran d'una manera rotativa la seva presència complementada amb "una protecció estàtica a intervals i durant els diferents torns de matí, tarda i nit".

Aquesta decisió afecta les seus judicials de Balaguer, Berga, Cerdanyola, Cervera, Figueres, Girona, Granollers, Manresa, Mataró, Martorell, Mollet, Olot, Rubí, Sabadell, Sant Feliu de Guíxols, Santa Coloma de Farners, Solsona, Tarragona, Tortosa, Valls, Vilanova i Vic. ■

Més País Catalunya es constitueix com a partit polític

Redacció
BARCELONA

Més País, l'organització liderada per Iñigo Errejón, s'ha registrat com a partit a Catalunya. Segons han anunciat a les xarxes socials, la formació "ja és una realitat" perquè han començat els tràmits amb la voluntat de "consolidar una força política verda, feminista i federalista necessària a Catalunya". Més País va començar el seu procés constituent fa un mes i es preveu que culminarà al maig, quan la formació farà el congrés fundacional. L'organització pretén crear "una organització federal fraternalment coordinada amb la resta d'organitzacions federades a Más País". La formació ja va començar l'expansió territorial a

Geraldès provisionalment dirigeix la formació ■ ARXIU

Tarragona i Girona —on ja funciona— i ara queda Lleida, on es farà aviat. Per ara, han triat una coordinadora i una executiva provisional, a més d'una direcció política encapçalada per Juan Antonio Geraldès, que va ser el candidat a les darreres eleccions espanyoles de la candidatura de Més Barcelona. ■

MANIFEST DE L'ICAMAT EN EL DIA INTERNACIONAL DE LA DONA

Avui, 8 de març, en què es commemora el Dia Internacional de la Dona ens manifestem davant la ciutadania i dels poders públics que lluiten per la justícia, com a representants institucionals d'un col·lectiu integrat per homes i dones advocats/des amb perspectiva de gènere, que reivindicuem i volem donar visibilitat a les assignatures pendents en pro de la igualtat de gènere a la nostra societat.

És un dia per denunciar la discriminació, l'anul·lació i el maltractament físic, psíquic i econòmic-salarial que continua patint la dona en una societat tradicionalment patriarcal i andrògina com la que vivim.

Tot i les millores en l'educació i la necessitat que aquesta educació en perspectiva de gènere s'intensifiqui entre els més joves, fem palesa, encara, l'existència d'una masculinitat que postula una actitud possessiva, dominadora i opressora cap a la dona, fins i tot en els àmbits menys previsibles d'una societat avançada, com és l'àmbit polític o cultural, amb la finalitat d'un retrocés de drets.

Volem, doncs, no només la igualtat formal reconeguda per a la dona a l'art. 14 de la Constitució Espanyola, sinó que aquesta igualtat sigui impulsada, de manera real i efectiva, per als poders públics i amb capacitat de decisió i disseny d'una societat més justa i igualitària.

En aquest sentit, doncs, rebutgem la supressió anunciada de determinats Jutjats de Violència masclista en l'àmbit local, sol·licitant que es paralitzi immediatament la seva comarcalització. Prioritzar la lluita contra la violència masclista només passa per aproximar els òrgans judicials a les víctimes, no per allunyar-los d'elles.

L'objectiu ha de ser, doncs, que s'afavoreixin i augmentin els recursos i mitjans per facilitar l'accés de les víctimes a l'empària judicial i un accés igualitari de totes les dones a la tutela judicial efectiva, amb especial referència a les menors, incapacitades i dones de l'entorn rural.

Avançar en la comprensió de la violència contra les dones és l'aplicació d'un enfocament basat en el respecte a la víctima.

Només d'aquesta manera serem tots i totes còmplices i pioners en la lluita per a la igualtat i contra la violència de gènere.

Maria Pastor Santana
Degana de l'Il·lustre Col·legi d'Advocats de Mataró

IL·LUSTRE COL·LEGI
D'ADVOCATS
DE MATARÓ

Igualtat
per Justícia

